

ри, ровилъ ги къмъ всички страни и по всички направлення, докѣтъ не изсочилъ изъ подъ земята въ долината подъ Сотиря; тѣзи долина най-първо ангелитѣ, а сепиѣ и люднети я парѣкли Адската Долина (Джендемъ Дере). Двѣ български села Сотиря и Нейково, стоятъ на стража у адскитѣ нещери въ Българскитѣ Балкани.

Подъ небесата и на земята Архангелъ Михаилъ побѣдилъ за славата Божия. Но въ нещеритѣ сѣ завѣзли дявсли и дяволчета и непрѣстанно нападали на Сливенскитѣ рай, въ името на Сатаната. Послѣ Каина се родилъ Авелъ, а отпослѣ сѣ родили момци и дѣвойки, хайдутѣ и вѣщици. Тѣ до толкова дотѣгнали Господу Богу, щото той изоставилъ Сливенскитѣ рай, прѣнесълъ райтѣ въ азиатскитѣ страни, а Сливенъ, Нейково и Сотиря прѣдоставилъ на хората и на дяволитѣ.

Сливенскитѣ рай си останалъ прѣкрасенъ и плѣнителенъ! И живѣли сѣ въ него прѣкраснитѣ Еви, но отъ ябълки и змѣйове тѣ се не страхували, защото бѣднитѣ смъртни къмъ всичко привикнуватъ. Сливене, благословений Сливене! Тукъ всѣкоя българка примама къмъ себе си, а въ Нейково не поглѣжда нито единъ търговецъ; и у продавачтѣ на кафе и у желѣзарѣтъ примира сърдцето, когато той поглѣдне на неговитѣ стрѣмни височини.

Въ Нейково живѣеше старитѣ Стефанъ, едно врѣме хайдутинъ—скитникъ, разбойникъ по голѣмитѣ друмища и по равнитѣ пщечки, послѣ хайдутинъ—юнакъ, богатиръ на свободата, пазител на народността, послѣ князь на горитѣ, даагларъ-бей, сепиѣ сердаръ на горитѣ и лѣсоветѣ на балканската земя, охранител на правата, страшилище за злоупстрѣбленията, защитникъ на слабитѣ! Наконецъ чорбаджия, кметъ на селото, и всѣкога знаменитъ ловджия не само въ околността, но на длѣжъ и на ширъ въ голѣмитѣ Български балкани. Сто и единадесетъ години живѣеше вече тоя патриархъ на тридесетъ и три души, живущи въ тѣлата на синоветѣ и дѣщеритѣ, внуцитѣ и внучитѣ, правнуцитѣ и правнучитѣ; всичкитѣ мжжѣ сѣ здрави и похватни както старитѣ Стефанъ,